

Bilag til f. t. l. vedr. almindelig omsætningsafgift.

Af *selskabsformerne* benyttes i det overvejende antal tilfælde interessentskabs- og andelsselskabsformen, medens aktieselskabsformen sjældnere anvendes.

Blandt de kommunale selskaber skal nævnes følgende:

Elforsyningselskaberne, hvoraf de fleste er interessentskaber eller andelsselskaber,

vandværker, der som oftest er interessentskaber,

trafikselskaber, der ofte er aktieselskaber,

Kommunernes Pensionsforsikring, der er et aktieselskab med tilknytning til Den danske Købstadforening,

Kommunernes EDB-central, der er et interessentskab.

II. Arbejdsgruppens overvejelser.

8. Navnlig på to områder synes momisreglerne at volde problemer for kommunerne. Det ene problem hænger sammen med, at lovens almindelige regel om, at registrerede virksomheder skal svare afgift ikke alene af deres afsætning, men også af de varer og ydelser, de udtager af virksomheden til eget brug, finder anvendelse på de kommunale institutioner — det såkaldte „*afsmitningsproblem*“. Det andet problem opstår som følge af, at der kræves afgift af fælleskommunale institutioner, selv om de kun udfører virksomhed for de kommuner, der deltager i fællesskabet — den såkaldte „*samejemoms*“.

9. Den gældende regel om afgift på varer og ydelser, der udtages til brug for en registreret virksomheds indehaver, er naturlig for de private virksomheder, hvor afsætningen til fremmede udgør langt den største del af virksomhedens aktiviteter. Det er rimeligt, at den private også betaler afgift af sit eget forbrug. Når det drejer sig om en offentlig institution, der i første række er indstillet på at tilgodese det offentliges eget behov, kan det derimod efter arbejdsgruppens opfattelse ikke uden videre anses for rimeligt, at en lille afsætning til andre — som den offentlige institution i mange tilfælde ikke kan frigøre sig for — skal medføre afgiftspligt for den overvejende del af virksomheden, som uden denne afsætning ville være afgiftsfri.

Det har derfor været overvejet, om en katalogisering af de områder, hvor afsætningen havde betydning, kunne gøre det naturligt at udskille visse former for virksomhed, hvor afsætningen — uden at dette med rette kunne medføre indsigelser fra det private erhvervsliv — kunne afskaffes,

medens afsmitningen på andre områder blev bibeholdt.

Det synes dog ikke muligt at anvende en sådan fremgangsmåde. De kommunale aktivitetsområder, hvor afsætningen spiller en rolle, frembyder et så broget billede, at man ikke i afgiftsloven kan angive bestemte områder, hvor afsmitning ikke skal finde sted. Hertil kommer, at det let kan betyde en fastlåsning af forholdene, som de er i dag.

Der er i gruppen enighed om, at offentlige forsyningsvirksomheder — f. eks. elværker, gasværker, varmegværker og vandværker — bør være underkastet de samme regler som private erhvervsvirksomheder, og at afsmitningsreglen derfor bør finde anvendelse på forsyningsvirksomhederne, selv om man i øvrigt skulle fritage offentlige institutioner for afsmitningsreglens virkninger.

Man kan imidlertid med god grund rejse det spørgsmål, om opretholdelsen af afsmitningsreglen overhovedet er nødvendig af hensyn til det private erhvervsliv. Afsmitningsreglen for offentlige institutioner har — når det drejer sig om andet end egentlig offentlig forsyningsvirksomhed — såvel i forhold til det offentlige som i forhold til erhvervslivet en tilfældig virkning. I det omfang, visse kommuner — ved at standse leverancer til andre end kommunen selv — er i stand til at frigøre sig for registreringspligten og dermed for afgiftspligten, opnår de en bedre økonomisk stilling end kommuner, der af forskellige grunde, i visse tilfælde lovgivningsmæssige, ikke er i stand til at standse leverancerne. Som det fremgår af de under punkt 7 viste eksempler, er dette en tendens til ulighed, som allerede har vist sig kommunerne imellem. Hertil kommer, at udviklingen i retning af større kommuner